

P.T.
316

Coperta: IACOB DESIDERIU

ANUL XIX

REVISTĂ EDITATĂ
DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

TELEGRAMĂ

VĂ FELICIT ȘI BAT DIN PALME TARE, TARE, SĂ SE AUDĂ ÎN TOATĂ ȚARA; PENTRU VOI, COPII CARE AȚI PRIMIT DE CURÎND CRAVATA ROȘIE DE PIONIER ȘI CARE SINTEȚI ATÎT DE DORNICI SĂ FACETI CÎT MAI MULTE FAPTE FRUMOSE.

MĂ GÎNDESC LA: ȘERBAN TUDOREL, TĂMĂȘANU RODICA, ADĂMOAIE MIRELA, VOINESCU DAN, TUDOSE MIOARA DIN CLASA A III-B A, ȘCOALA GENERALĂ NR. 8 TECUCI; DIMA DORINEL, CLASA A III-B A, SATUL CÎRJA-VASLUI.

FELICIT, DE ASEMENEA, ȘI UREZ MULTE SUCESE INIMOSULUI DETAȘAMENT AL CLASEI A III-B DE LA ȘCOALA GENERALĂ DIN SATUL BOTEAN, JUDEȚUL BIHOR.

Fostul palat regal din Dealul Cotrocenilor a devenit Palat al copiilor republicii.

Cine trece prin București și vizitează Palatul pionierilor va admira nu numai frumusețea clădirii, a grădinii, dar mai ales bunăvoia și îndemnarea pionierilor care activează în diversele cercuri artistice, tehnice, sportive de acolo.

URARE

Ti-as cînta un plugușor
Sub fereastră, c-o urare:
Înc-o șchioapă să mai crești
Și c-un glînd să fii mai mare.

Dă-mi și palma să-ți citesc
Viața, fără șovăială:
Veselă o-ntrezăresc
Chiar prin pata de cerneală.

Ca merii, ca perii, în mijlocul verii,
Bun și frumos, îți urez să fii.
Și-am ales drept sorcovă livada-ntreagă,
Cu merii și perii sunînd, argintii.

Din pridvoare în pridvoare
Trec semănătorii, inimioșii.
Ramuri înfloriră-n mîini
Și la piept cravate roșii.

De Anul nou

dorese tuturor prietenilor revistei
"duminita" și tuturor copiilor țării
să crească repede mari, frumoși și
sănătoși, iar în carnetele lor de note
să plouă cu 9 și 10.

Lucian

Pionierul Maier Teofil Vasile, clasa a IV-a, împreună cu frățiorul său, din satul Tătărăști, comuna Ville, județul Satu Mare; Roșca Ovidiu, clasa a IV-a B, Școala generală nr. 1 Alba Iulia; Jurca Alina, clasa a IV-a B, Școala «Dr. Petru Groza»-Deva; Teican Sabin, clasa a III-a, Școala generală nr. 173 București; Zegrea Romica, clasa a IV-a C, Liceul nr. 2 Rădăuți, județul Suceava.

Prietenii
duminita

ATEN-
TUNE

În numărul pe ianuarie 1969
LUMINITA lansează
un mare CONCURS cu numeroase
PREMII
Procurati-vă revista !!

LA 30 DECEMBRIE
SE ÎMPLINESC 21 DE ANI
DE LA
PROCLAMAREA REPUBLICII

Mulumire

Mindria e a omului ce pune
pichamerul în zidul de carbune
și-l năruie, acolo-n nopți de mină,
și-n torță îl preschimbă, de lumină.

Mindria e a celui care cată
țiței-ascuns sub roca ferecată,
il smulge din fintini subpămîntene
și-i dă apoi aripi arteziene.

Mindria e a celui care crește
cerul ținînd pe umeri și în creștet —
se apropie de soare ori de stele
pe rădăcini de piatră și de schele,

mindria ce o-ncearcă oțelarul
care-mprumută versului meu harul
din inima-i dă flăcări, cu iubire,
oțelului topit dînd strălucire.

A răsădit-o-n om înălțătoare,
Partidul clasei noastre muncitoare —
în steagul lui de purpur e izvorul
mindriei ce-o trăiește-ntreg poporul.

Partidul Comunist Român

Spre el privim ca spre un vîrf de munte
Și năzuim s-ajungem pînă sus,
Cu soarele urcînd mereu în frunte,
Pe drumul care doar viteji a dus.

De la înălțimea lui se vede țara
În zori, cînd văile pornesc cîntînd,
Cînd toate constelațiile, seara,
Se-aprind deodată-n cer și pe pămînt.

În fiecare stea, oricît de mică,
Ce luminează inimi omenești,
Ca soarele el pune-o părticică,
De-aceea-n orice inimă-l găsești.

ION BRAD

Mare este țara

Țara-ncepe-n curte, sub salcîm și dud,
Unde soare plouă din frunzișul ud,
Unde baba-oarba și șotron jucam
Și obrazul mamei se iveau la geam.

Țara-i mai departe, după gardul scund
Cerul ei se face mare și rotund,
Munții-nalți ne cheamă, Dunărea și ea,
Holdele de aur, toate-s țara mea.

Țara-i mai departe, suie pînă-n cer,
Către stele bate pasărea de fier,
Pe aripi ea poartă mari înfăptuiri,
Vise scripitoare, sfinte amintiri.

MARIA BANUȘ

Patriei

(30 Decembrie)

Eu sînt acum copil și asta-nseamnă
Că voi fi mare-mare în curînd!
Recunoștința vie mă îndeamnă
Să-ți dăruie, țară, inimă și gînd.

Îți simt mereu a dragostei căldură,
Ferindu-mă de tot ce este rău.
Și chiar de nu-s decît o firmătură,
O părticică sînt din trupul tău.

Și voi depune toată străduirea:
Destoinic fiu să-ți cresc mai iute-aș vrea!
Dar de pe-acuma îți închin iubirea,
Crescută-n piept... cît tine, țara mea!

ION SEREBREANU

NOAPTEA CU IEPURI ȘI TRANDAFIRI

Pe la patru și jumătate dimineața, zarzărul din fața casei se aplecă și deschise ușa și în odale pătrunseră doi pui de vișin, desfrunziți și uzi, cu apa curgându-le de pe ramuri. Immediat obloanele pocniră pe ferestre și se fixară strins sub drugii de fier. În odaia mirosind a piine și a cimbru, ciinele Tocănel — un fel de mânășă păroasă — se strecură sub plapumă, lângă Bănică, și-l gîdila la nas cu cele două fire ale mustății. «Zoica culege crizanteme!» strigă Bănică prin somn și se întoarse cu fața la perete. În cărămizi, dedesubt, vîntul spunea un descintec. «Stăpine, zise Tocănel, tu spui despre Zoica din abecedar. Scoală-te să vezi cine-a intrat în casă».

Bănică se ridică între perne. Purta o tichie, legată pe sub barbă, Tocănel îi dezlegă băierile cu dinții și băiatul își scutură părul blond. Odaia se luminează dintr-o dată, ca bătută de lună, și vișinii, oprîți lângă gura sobei, în care ardeau doi bușteni de brad, dădură frunze și rod — și-n fiecare prîseră să ciripească vrăbii cu gușile pline de semințe. «Ce-i cu voi, întrebă Bănică, de ce-ați fugit din livadă?» «Bănică, spuse unul din vișini, care avea patru crengi rupte (și Bănică știa că el le frinsese), Dunărea s-a ridicat peste maluri și-am stat în apă pînă la briu. Ne e frig, am venit să ne-nvălmășim și-o să-ți plătim cu un coș de vișine dacă ne ții aici pînă iese soarele». «Stăpine, strigă iepurele alb, închis într-o cușcă, în abecedar, dă-mi ordin să-i pedepsesc, fiindcă au intrat fără voie. Lasă-mă să le ronțai coaja de pe trunchi». «Pe cuvînt de onoare c-am să-ți rup și moțul ăla de coadă care ți-a mai rămas, se supără Bănică. Acum o faci pe deșteptul, dar ieri, la școală, cînd m-a întrebat tovarășa învățătoare ce mîncîncă un iepure pe timpul iernii, mi-ai șoptit că mîncîncă șorici de porc». «Și-a bătut joc, netrebnicul, zise Tocănel. Dă-mi-l, zise, în primire o jumătate de oră și să vezi cum îi fac blana ferfeniță».

«Liniște! strigă Bănică. Acum o trezesc pe Zoica. Și-i dau vișine să mînce și-o s-ascultăm cum cîntă vrăbiile. Tocănel, tu iei oala aia de lut de pe fereastră și-o umpli cu vișinele cele mai coapte, ca să le pună bunicul în țuică».

Tocănel luă oala, se sui pe briul sobei și începu să culeagă (nu băgă nici una în gură, lui îi plăceau numai miejii de nucă tăvăliți prin sirop), iar Bănică

scoase abecedarul din ghiozdan și-l deschise la pagina: «Zoica culege crizanteme». Fata ieși din carte, mică, cu părul galben, inelat, purtînd în brațe un buchet de crizanteme, mici și ele, aproape cit păpădiile și stropite cu toate culorile. Și Zoica și florile ar fi încăput într-un pahar. «Plecăm la școală? întrebă ea. Ieri îți miroseau mîinile a păr de capră».

Tocănel, pe briul sobei, pufni în rîs. «Ascultă, strigă Bănică, o să te-nucui în ghiozdan și-o să te țin acolo pînă-nveți tabla înmulțirii!»

«Stăpine, se sperie Tocănel, nu rideam de tine. Rid de Zoica, pentru că-i atît de mică. Eu n-am văzut nicio dată un om atît de mic.»

«Și ea și iepurii și păsările din carte sînt speciali pentru clasa-ntii. Ai înțeles?»

Și către Zoica: «Îmi miroseau mîinile a capră, fiindcă mîngîiasem foaia de la lecția cu iepurii».

«Vreau să văd și eu iepurii, ceru Zoica.

«Or să ne rupă frunzele», se scutură vișinii.

«Păi sînt mici și ei, îi liniști Bănică. Parcă-s făcuți din cocoloașe de piine».

Zicînd, desfăcu cartea și scutură șase iepuri care începură să gonească pe podele, tropăind mărunț cu copitele. Zoica, bucuroasă, scăpă florile din brațe și iepurele alb, ieșit și el la lumină, fără ca Bănică să fi observat, fură o petală și o înghiți cu lăcomie. «Ia vișine, îi spuse Bănică Zoicăi, punîndu-i dinainte un pumn întreg, simburii nu se mîncîncă, o să-i dau la soacreci». «Bănică, strigă Tocănel, scutură toată cartea, ca să ne distrăm». «Vrei?» o întrebă băiatul pe Zoica. «Sigur că vrea, strigă Tocănel, scoți leagănul și-o pui în leagăn și-i dai și un trandafir să miroasă și-o să ne uităm cu toții cum mișună vietățile prin odaie». «Da' eu nu vreau să vină și Gelu și Gina. M-am certat cu ei». «N-o să vină nici un băiat și nici o fată. Mie numai tu îmi plăci».

«Urcă-te-n leagăn cu ea, spuse Tocănel. Și să-mi dai voie să mirii la un pisoi».

Sus, în leagănul atîrnat de grindă, Bănică scutură cartea și începură să curgă din ea bețișoare. Se înfipseră în podele, ca niște pari de gard — și apoi în virful fiecăruia se așeză cite un oval, ca o strachină. Un ac începu să crească, avînd în ureche un fir din blana lui Tocănel, ariciul dansa pe o tobă, un cocoș, cu puf auriu, se repezi la pu-

tina cu brînză, un urs apucă în gură un ciorchine de zmeură, patru raci tăiară cu foarfecele coada ursului și ăsta sări să-l dea jos din leagăn pe Bănică (noroc de pisoi și de Tocănel care făcură să trosnească o pușcă), două vervețe țîșniră în bradul de Crăciun și șterpeliră merele și alunele, o sanie alerga bezmetică printr-o vale înzăpezită, un lan de griu învălui colțurile odăii, o vioară începu să cînte singură și iepurii săreau în jurul ei, și peste capetele lor se azvîrlea un miel (iepii tot dădeau să-l sfîșie în coarne, nu puteau și-i strigau: «blegule, ai s-ajungi căciulă în capul lui Bănică»), apoi trecu un avion din care curgeau baloane și dintr-o grămadă de nori ieși un fulger ascuțit, violet. El tăie frînghiile de mătase ale leagănului, și Bănică se rostogoli în pat. Înfricoșată, Zoica intră în carte, împreună cu iepurii, ursul, racii, mielul și iepurele.

«Hei, strigă Bănică, vreau să știu ce s-a întîmplat?» «Păi tu nu simți? întrebă Tocănel. Miroase a tutun, înseamnă că s-a trezit bunică-tu și...»

«Miroase a zăpadă, prostule», îi răspunse Bănică, și-n clipa aceea văzu cum vișinii se topecă de spaimă.

La geam pocniră drugii și aripile obloanelor se lipiră de perete. Dincolo de geam, nîngea. În mijlocul odăii, pe podele, o oală cu vișine uscate, iar pe pereți, sute de trandafiri îmbobociți și crizanteme. «Tocănel, strigă băiatul, totul a fost adevărat».

Desen: ANGI PETRES

ANII ȚĂRII

Trec anii și de glorie scînteiază,
Spre-ntinerirea patriei și-a ta,
Conducător cu inimă vitează,
Victoriei, tu călăuză stea!

Carpații noștri să ne dăruiască
Plămini de cremenii pentru imnul nou,
Să-ncununăm azi țara românească
Și flamura partidului erou!

Ne dă largi brațe Dunărea-fecioară,
Să-mbrățișăm cu dragoste la piept,
Să-mbrățișăm tot mai frumoasa țară,
Să-mbrățișăm stegaru-i înțelept!

Trec anii și de glorie scînteiază,
Spre-ntinerirea patriei și-a ta,
Conducător cu inimă vitează,
Victoriei, tu călăuză stea!

DUNĂREA

Cîte cîntece îngînă,
Tremurată, struna ta?
Dunăre, mereu te mină
Dorul către țara mea.

Tu prin stînci îți sapi cărare,
Munții multă trudă-ți cer,
Dar deschizi, biruitoare,
Iată: Porțile de Fier!

Și te-ndrepti pre largul mării
Dar de mii și mii de ori,
Dunăre, pămîntul țării
Cu trei brațe-l înfășorii!

ION SEREBREANU

PE AL NOSTRU STEAL E SCRIS UNIRE

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ

Desene: GYÖRGY MIHAIL

ERA ÎN TOAMNA ANULUI 1918.
ÎNȚREG POPORUL ROMÂN LUPTA PENTRU UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA. COMITETUL
NAȚIONAL ROMÂN HOTĂRÎSE SĂ SE ȚINĂ O MARE ADUNARE NAȚIONALĂ ȘI POPULARĂ LA ALBA
IULIA. AICI, DELEGAȚII POPORULUI AVEAU SĂ HOTĂRĂSCĂ MARELE ACT AL UNIRII DE LA 1 DECEM-
BRIE 1918.
DAR DUȘMANII UNIRII SE ÎMPOTRIVEAU CU MULTĂ ÎNDRÎJIRE.

1) LA ALBA IULIA, ÎN ACELE
ULTIME ZILE ALE LUI NOIEM-
BRIE 1918, MARE MULTIME SE
ADUNĂ CU
STEAGURI ȘI
PLACARDE, PE
CÎMPUL LUI HO-
RIA.

2) PE TOATE
DRUMURILE
TRANSILVA-
NIEI, MII ȘI MII
DE REPREZEN-
TANȚI GRĂ-
BESC SPRE ALBA
IULIA STRIGÎND
«TRĂIAScă U-
NIREA!»

3) — DACĂ NE-A ALES SATUL, SĂ POR-
NIM
ȘI NOI LA ALBA IULIA.
— SĂ POR-
NIM, ÎNDEAMNĂ ȘI MOȘ VASI-
LE BACIU: ACUM ACOLO BATE ÎNIMA ROMĂ-
NIEI.

4) DAR DELEGAȚII SE ÎNȚÎNESC CU STĂPÎNUL
MOȘIEI.
— DE CE STIRNEȘTI SATUL, MĂ PETRE CRIȘU?
— NUL STÎRNESC EU. DAR LUCRURILE STAU
AȘA, CĂ TOATE GLASURILE TREBUIE SĂ STRIGE
PENTRU UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA.

5) — DAR EU NU VREAU UNIREA!

6) — NOI O VREM!
— VĂ VIN EU DE HAC! V-ARĂT EU UNIRE...

7) GONIND CU MARE VITEZĂ, TRĂSURA MOȘIERULUI
IEȘE, PE UN ALT DRUM, ÎNAINTEA DELEGAȚILOR DIN
CERTEZE. ÎNCERCĂ SĂ-ȘI ALĂTURE ȚĂRANII:
— NU-I LĂSAȚI SĂ SE DUCĂ LA ALBA IULIA!
— BA, CU IERTARE, NOI CREDEM CĂ-I DREPT SĂ SE
ADUNE ACOLO ȘI SĂ SPUNĂ CE-I DOARE.

8) — PRIETENE PETRE CRIȘU, MERG ȘI EU CU
VOI LA ALBA IULIA.
— HAI, FRATE SANDOR!

9) — SĂ LE IEȘIM ÎNAINTE LA ABRUD!

10) DELEGAȚII DIN CERTEZE, ÎNSOȚIȚI DE SANDOR, MERG
LINISTIȚI SPRE MIAZĂȚI.

11) — ÎNTOARCEȚI-VĂ ACASĂ!

12) — NU TE ÎMPOTRIVI VOINȚEI POPORULUI.
— ÎNAPOI, CĂ TRAG!

13) CLOCOTIND DE MINIE, MOȘIERUL IEȘE
CARCĂ PISTOLUL ÎN PIEPTUL LUI PETRE CRIȘU.

14) ÎNFURIAȚI, CERTEZENII, ÎMPREUNĂ CU SANDOR,
ASTOARNĂ TRĂSURA; STĂPINUL EI FUGE PESTE CIMP.

15) MOȘ VASILE BACIU RIDICĂ ÎMPREUNĂ CU ALȚII TRUPUL LUI PETRE CRIȘU ȘI-L AȘAZĂ ÎN CĂRUȚĂ.

16) — ÎNAINTE, LA ALBA IULIA.

17) GRUPUL DELEGATILOR DIN CERVEZE ÎNTRĂ ÎN MULȚIMEA ADUNATĂ PE CÎMPUL LUI HORIA, LA ALBA IULIA.
— CE DUCEȚI ÎN CĂRUȚĂ?
— DUCEM UN FRATE LUPĂTOR PENTRU UNIRE.

18) CĂRUȚA DELEGATILOR SE OPREȘTE ÎN FAȚA CLĂDIRII UNDE SE ȚINE ADUNAREA DELEGATILOR.

19) — BINE-AȚI VENIT SĂNĂTOȘI!

20) — MAI AVEM UN DELEGAT, AICI, ÎN CĂRUȚĂ.
— UNDE-Î?

21) — AICI.
— CINE L-A UCIS?
— UN DUȘMAN AL UNIRII.

22) — FAPTELE MARI SE SĂVÎRȘESC CU JERTFE SCUMPE.
TRĂIASCĂ UNIREA!

23) ÎN SALĂ, ÎN FAȚA COMITETULUI NAȚIONAL, DELEGAȚII STRIGĂ:
— TRĂIASCĂ UNIREA TRANSILVANIEI CU ROMÂNIA.

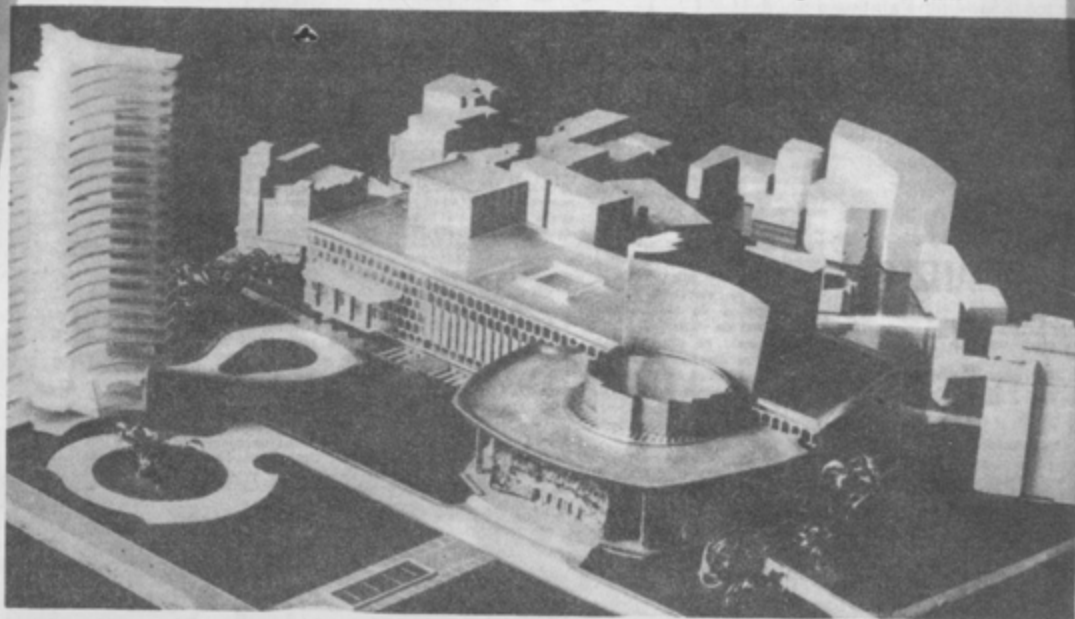
24) AFARĂ, MULȚIMEA, ENTUZIASTĂ CUM N-A MAI FOST NICIODATĂ, FLUTURĂ STEAGURI ȘI PLACARDE, CÎNTIND: «PE-AL NOSTRU STEAG E SCRIS UNIRE...»

Inaugurată în anul 1852 și distrusă de bombe în anul 1944, vechea clădire a Teatrului Național din București a fost, cu jumătate de secol în urmă, martoră zguduitorului episod al luptelor muncitorești din 13 decembrie 1918. Cinstind memoria e-

roilor proletariatului căzuți pentru viitorul luminos al patriei, o placă de marmură cu litere

aurii, din vecinătatea Palatului telefoanelor, stă însemn locul unde odinioară se afla Piața Teatrului Național.

Astăzi, muncitorii Capitalei înalță un nou lăcaș închinat artei teatrale, care va fi mândria întregii noastre țări.

TEATRUL NAȚIONAL

O să vă invit să pășiți pe niște scări abia desenate, să urcați în lifturi ultrarapide, care fug numai pe hirtia de calc, să intrați într-o sală uriașă, pe care o s-o parcurgeți tot pe hirtie, în sfârșit, o să vă poftesc să închideți ochii, să așteptați bătaia gongului și, cind veți deschide pleoapele, să vă treziți în anul 1970, la primul spectacol din noua clădire a Teatrului Național.

Va fi cea mai frumoasă și cea mai impunătoare clădire din București. Cine cunoaște Bucureștiul știe de pe acum unde se construiește. Orice elev din Capitală își arată zidurile nou-nouțe, care se înalță zilnic, tot mai sus, la întretărirea bulevardelor Republicii cu Bălcescu, într-o viitoare piață, care va fi marea piață a noului Teatru Național.

Ceea ce nu știu chiar și cei mai curajoși, chiar cei care se pregătesc de pe acum să-și cumpere bilete, este cum va fi acest nou și mare edificiu din centrul Capitalei noastre. Cum va fi?... Să desfășurăm planurile, să privim macheta de ipsos, nu mai mare decît o căsuță construită de voi din nisip!

Voi cum l-ați fi construit? Ce model v-ați fi ales?... Arhitecții de la Institutul «Proiect»-București, cei care au gîndit și au trasat pe hirtie acest nou monument, și l-au închipuit ca pe un adevărat templu al artei, o clădire care să impresioneze prin dimensiunile ei, prin frumusețea cu care este împodobită.

Cine a văzut mănăstirile din nordul Moldovei, Sucevița, Moldovița sau Voronețul, își va da iute seama că pereții de la intrarea noului teatru vor fi împodobiți la fel, cu minunate fresce, cu scene inspirate din trecutul de luptă al poporului nostru, realizate în mozaic multicolor.

De aici, prin cinci uși masive, se intră în vestibul, apoi în marele hol al teatrului, de unde pornesc scările ce duc în sală, cum și lifturile rapide pentru spectatori. Mari candelabre vor lumina holul, făcînd să strălucească pereții de marmură, încîntînd privirile sutoilor de oameni care vor veni la spectacol.

Cum va fi sala? Ea va avea circa 1 000 de locuri, dispuse la parter și într-un rînd de loji, aranjate astfel încît, din orice punct ai privi, să te bucuri de frumusețea spectacolului. Marea scenă are o deschidere de 16 metri, iar cortina se poate restrînge sau deschide după voință, micșorînd sau lărgind priveliștea, de la dimensiunea unui ecran panoramic la un ecran îngust. Pe scenă vor încăpea sute de actori. Marile decoruri vor fi manevrate cu ușurință,

fiind ridicate din subsolul scenei sau fiind coborîte dintr-un uriaș turn, cu ajutorul unor mecanisme care vor funcționa electric.

Cine a pregătit un spectacol, chiar și la școală, știe cîte sînt necesare, de la costume și decoruri pînă la bărbii și mustăți, pînă la obiectele mici sau mari, așa-numita recuzită a scenei. Dar pentru marile spectacole care se vor da la noul Teatru Național? Nu cîțiva meșteri, ci sute de meșteri — croitori, zugravi, fierari, vopsitori, tinichigii, dulgheri, perucheri, butaforiști etc — vor lucra pentru pregătirea celor necesare spectacolelor, iar pentru toți aceștia se vor construi numeroase ateliere. De aceea, legat de scenă, se va construi un mare bloc cu sute de încăperi, unde vor fi adăpostite atelierele, cabinele actorilor, camerele și sălile de studiu sau repetiție.

În afara mării săli de spectacol, despre care am vorbit, noul teatru va dispune de încă una, cu circa 600 de locuri, destinate unor altfel de spectacole, foarte interesante și ele. Aici scena își va modifica forma după dorință. Ea va putea fi adusă chiar în mijlocul sălii, ca un ring de box, va putea fi transformată într-o punte sau într-o potcoavă, după cum dorește regizorul. Vă închipuiți ce spectacole interesante ne vor fi oferite! Între care să alegem?... Să ne uităm pe program!

Dar mai înainte de toate să vedem cum stau pregătirile pentru premieră. E gata teatrul? Va fi gata acuși. Zidurile corpului principal au și fost înălțate. Se lucrează acum la zidurile sălii și la scenă. În curînd va fi gata și acoperișul, apoi va începe mobilarea. Vizitînd șantierul noului Teatru Național, am fost surprins să constat că în fața lui, sub actualul bulevard, s-a construit un uriaș subsol cu două etaje.

— La ce va servi? i-am întrebat pe constructori.

— Cum la ce? s-au mirat ei. Dar e limpede. Foarte mulți dintre spectatori vor veni la teatru cu mașina. V-ați întrebat unde își vor lăsa mașinile? Ei bine, în acest uriaș subsol, adică în garajul subteran care are o capacitate de circa 1 000 de mașini.

Spectatorii vor veni deci la teatru cu mașinile lor. Le vor lăsa în garaj, vor urca apoi scara care îi va conduce — unde? exact în marele hol de care v-am vorbit la început. Ce urmează?...

...Să ne așezăm în fotolii și să așteptăm ridicarea cortinei! Dar pînă atunci să așteptăm bătaia gongului, care va suna în anul 1970.

PAUL ANGHEL

Adrian și Nasfin sînt pe urmele fugarei; fata descultă, în bluză *pepîte*, s-a topit în întunericul străzii înguste, cu pulbere galbenă, printre gardurile de bolovani. Lanterna e într-un buzunar al pantalonilor de cowboy, la îndemînă; tot la îndemînă sînt cele două pistoale cu capse, vîrîte în tocurele de piele atîrnate la șold. Adrian e plin de încordare, în timp ce Nasfin e cam nedisciplinat, prea zburdalnic pentru o cursă de urmărire, face fel de fel de sărituri inutile, țîșnind în lateral, tăvălindu-se, ca și cum enigma din insulă ar fi fost deja dezlegată.

— *Calmo, calmo, amigol* îi ordonă Adrian ciinelui, cu glas jos, pe italianește, ca să nu-l înțeleagă turcii locului; îl îndeamnă, cu alte cuvinte, să fie calm și la locul lui, să nu zburde în dodii, pentru că...

Atenția micului detectiv este atrasă de un foșnet scurt, ușor. Apasă cu degetul pe butonul lanternei și fișa de lumină țîșnește puternică, inundînd locul. Acolo e gardul de bolovani. În gardul de bolovani e o spărtură boltită. În spărtura boltită sînt buruieni înalte, urzici și iarbă agățătoare. Pe acolo a dispărut fetița descultă, cu bluză *pepîte*.

Întîi sare prin hruba strîmță Nasfin,

A- VEN- TURILE LUI ADRIAN

IV

ROMAN
FOILETON
DE
EPSILON

DESENE:
BURSCHI

CÎRNA

— Adică, de ce?
— Să știe dacă va fi primit.
— Unde să fie primit?
— Lingă mormintul lui Mischin Baba.
— Lasă-te de gogoși! Mischin Baba e un conducător, iar bunicul tău un pirlit.

— O să te spun bunicului! Il amenință fata descultă.

— Mă doare în cot.

— O să te doară. Bunicul meu e cel mai tare. Bunicul meu are *osul de pește*.

La vorba asta Adrian tresare, nu știe ce să creadă, o studiază nițel pe Kiustenge. E clar că fata descultă are ceva în mina stîngă. Micul detectiv ia pumnul fetei între miinile lui, îl pipăie, să vadă cit e de tare și — cînd te-ai fi așteptat mai puțin — își înfige cu abilitate și meșteșug degetul gros între nodurile oaselor mijlocii ale pumnului (așa cum văzuse în filme, la marii maeștri), clipă în care pumnul fetiței se deschide, urmat de un țipăt scurt. Din pumnul fetiței desculte nu cade nici un os de pește. Din pumnul ei cade o castană. Adrian o ridică, o încearcă cu dinții, i-o întinde lui Nasfin s-o miroase. Nimic. O castană ca toate castanele.

— Ce-i cu asta, Kiustenge?

— A stat trei zile în gura crapului.

— Și?

— A scuturat-o *vîntul cel vînat*. Înseamnă că bunicul va fi primit.

cu un salt lung și înalt, de panteră, culcînd urzicile și rupînd țesătura de ierburi agățătoare. După aceea sare, cam poticnit și zgometos, Adrian, julindu-se la genunchi și izbindu-și rucsacul burdușit în bolta deschizăturii.

— Cine ești și cum te cheamă?! strigă Adrian, aruncînd în ochii fetiței desculte, cu bluză *pepîte*, lumina tare a lanternei chinezești.

— Văleu, ce m-ai speriat! strigă fugara și, lovită de nemaipomenita spaimă și de lumina care o orbește, își lasă spinarea pe zidul bolovănos, după care cade în popou. Văleu, ce m-ai speriat. Inimioara îmi bate repede-repede.

— Nici o vorbă în plus! i-o reteză Adrian. Cine ești și cum te cheamă?

Nasfin mirle spre cel cu lanterna, îl bate cu laba stîngă: «Ești nepermis de brutal!» — înțelege Adrian dojana ciinelui. «Ești un detectiv de tip vechi și te voi spune lui Ringo-Coposu!» — insistă ciinele, înfigîndu-și ghearele în genunchii lui Adrian, pînă ce acesta o lasă mai moale cu interogatoriul. Se uită pe furiș la poză. Da, e ea, fetița din fotografie. N-are nici o îndoială.

— Poftim, îi întinde micul detectiv fetiței o lamă de gumă de mestecat. Bag-o în gură și primește scuzele mele.

— Ce-i asta? întrebă fetița descultă.

— Cum ce? Gumă de mestecat, sau *ciungă*, cum se spune pe americanește.

— *Ciungă?*

— Da, *ciungă*, ce te miri ca proasta?
— Eu n-am văzut niciodată *ciungă*. D-aia mă mir și d-aia sînt proastă.
— Ei, gata. Bag-o în gură și zi ce te-am întrebat: cine ești și cum te cheamă.

— Numele meu e Kiustenge.

— Kiusten... cum?

— Cum ai auzit: Kiustenge.

— Ce nume mai e și asta?

— Constanța. Ce, nu știi?

— Pe ce limbă?

— Pe turcește.

— Aha. Și de ce nu îți spui simplu: Constanța?

— Pentru că sînt turcoaică.

— Ești a dracului. Spune-mi de unde vii.

— De la cimitir.

— Și unde te duci?

— La bunicu'.

— Aha. Și cine-i bunicu-tău?

— Îl cunoaște toată insula. E Ibrahim Ke Ka Kerim Kerimé.

Auzind acestea, Adrian își mușcă limba să nu țipe de bucurie; și-o mușcă să nu strige «Ura!». Se uită cu coada ochiului la Nasfin, copoi bătrîn și experimentat, care imediat își ridică coada băț, o ține așa, ca un semn de exclamare sau — dacă vreți — ca un baston de polițai. Vrea să spună Nasfin: «Păzează. Să n-o punem de mămăligă tocmai acum la...» Adrian nici nu vrea să-l audă. Reia întrebările sale de detectiv particular:

— Așa, va să zică. Și de ce zici că ai fost la cimitir?

— M-a trimis bunicu'.

— Unde?

— În catacomba în formă de «S».

fapt, e deșteaptă foc turcoaica. Și obraznică. Știe ce să ceară. Îmi cere păpușa, în schimbul unui secret foarte secret. Am uitat să-ți spun: sînt în anchetă și gata, *bilibum!* Aici e o noapte ca smoala și misterele mă înconjură». Așa îi va scrie surioarei, iar ea îl va ajuta negreșit. Are și Sina-balerina stofă de detectiv particular. O anunță pe fata desculță:

— S-a făcut. Vei avea păpușa.

— Atunci să mergem la catacomba în formă de «S», zice fata bine dispusă; se ridică dintre urzici, își scutură bluză cu multe puncte, ia castana și iese în uliță.

O urmează îndeaproape Nasfin; simțurile îi spun că talentele lui de copoi atoate-mirositor abia acum intră în funcțiune. Stăpinit de o emoție mare, păstrînd o oarecare distanță între ciudata față și dulău, umblă cu pași mari și grei Adrian, avînd grijă să arunce în lungul strîmțelor uliți o fișie de lumină mătăsoasă, de-a lungul căreia înaintează prin noapte, cum ai înainta pe un covor miraculos care nu se mai sfîrșește: dimpotrivă, covorul acela portocaliu se derulează mereu înaintea lor, îi conduce spre acel nu știu unde și spre acel nu știu ce, care le biciuie curiozitatea, le aprinde mințile, le îngheață respirația, le aleargă singele, le face inima cit un purice. Totul e nemaipomenit. Adrian e, pe

lentului său înnăscut de detectiv particular, au fost dezlegate principalele fire ale afacerii cu sarailile. Curajul și agerimea lui de minte vor fi date exemplu pentru toți detectivii juniori și se va înființa, foarte probabil, Asociația mondială a detectivilor de zece ani, al cărei președinte de onoare va fi, desigur, Adrian. Așadar, românul Adrian, președintele A.M.D.Z.A., va purta, probabil, și insigna de președinte, un fel de stea, ca șerifii din vestul sălbatic, și va mai purta... Buf! Adrian se împiedică și cade în colțul uliței, cit e de lung. Lanterna zboară în șanț. Rucsacul îi cade în ceafă, strivindu-i dovleacul în țărîna drumului, în timp ce înăuntrul raniței se aude clinchet metalic și zurut de sticlă spartă — termosul cu ceai de izmă. Bufnitura asta îl scoate din visare pe viitorul președinte A.M.D.Z.A., îl trezește la realitate. Nasfin sare și ia între dinți lanterna. Fetița cîrnă, cu pistrii, ridică rucsacul. Da, munca de detectiv e plină de primejdii.

Dar ce se întîmplă la ceainăria «Treii papucii»? Ce fac ceilalți membri ai expediției? Într-o cameră de hotel, cu ferestrele camuflate cu pături, Ringo-Coposu citește semnele cabalistice de pe aripa de liliac. Dim Epsilon e acasă la femeia care vinde semințe de dovleac. Suie o scară, undeva în podul casei, și de acolo mai sus, pe

- De ce tocmai «S»?
- Tu n-ai fost la școală? «S» de la sarailii.
- Tu ești nebună. Din tot ce ai pâlăvrăgit n-am înțeles absolut nimic.
- Nici n-ai cum să înțelegi pînă nu vezi catacomba aceea.
- Du-mă acolo! cere Adrian.
- Țîtii tîstuipe fata desculță. Te duc dacă-mi dai ceva.
- Ce să-ți dau?
- O păpușă mare.
- Ce fel de păpușă mare?
- Una care mișcă din ochi, are păr adevărat și zice «mama».
- Tu ești o proastă, Kiustenge; eu n-am păpușă mare.
- Atunci nu te duc unde vrei să te duc.
- Si cînd ai vrea păpușa aceea?
- Mîine.
- Mîine nu se poate.
- Atunci poimîine.
- Nici. Poate... peste zece zile.

Adrian își face planul pe loc. Sora lui de treisprezece ani, Sina — balerina, se află într-o tabără pionierescă internațională în Germania, la Erfurt. Îi va trimite o carte poștală în care îi va comunica următoarele: «Adă-mi, Sina dragă (iartă-mă că îți cer un lucru absurd), adă-mi, Sina dragă, o păpușă mare, nemțească, una de plastic. Important e să miște din ochi, să aibă păr adevărat și să zică: mama. E aici pe insula unde mă aflu o proastă, și o nebună, și o pistriuată, și o cîrnă (n-ai de unde s-o cunoști), o fată desculță, care poartă codițe și bluză *pepîte*. De

bună dreptate, incredințat că marile mistere de pe insulă vor ieși la iveală chiar în noaptea aceea de groază (pe care scriitorii de romane o numesc de smoală, ca să nu se sperie prea tare copiii slabi de inger). Adrian nu cunoaște frica. Dimpotrivă. Datorită ta-

acoperiș; coboară în hornul pe care e zugrăvit un cioc de pasăre — semnul de pe brichetă. Ilie Pălie e tot în ceainăria turcului; are misiunea să vadă ce-i cu mucerile de luminare verde. Mîncă prăjitură după prăjitură, plăcintă după plăcintă, ca să-și mascheze întîrzierea și, folosindu-se de neatenția vinzătorului, înțeapă cu un bold, rînd pe rînd, luminările; se plictisește curînd și, nemaiavind încotro, încearcă cu dinții luminările acelea verzi. Le mușcă. Poftim! Dintr-un asemenea muc verzuliu îi rămîne între dinți o hîrtiuță pergamentoasă răsucită sul. N-are cum s-o ascundă. O ține în gură și, gîngăvind ceva nedeslușit, plătește duzina de prăjituri și plăcinte, ca să fugă degrabă la Ringo-Coposu.

În noaptea de groază — am vrut să zic de smoală —, o fată cu codițe și un băiat grăsunel înaintază pe miraculosul covor portocaliu care nu se mai sfîrșește. Ei sînt pe urmele necunoscutului, dezleagă un mister. Îi asistă javra de rasă Nasfin, un copoi pe cinste. Dacă totul se va desfășura *okei*, vom afla curînd-curînd o mulțime de lucruri, și anume: ce-i cu botul de pește și cu ciocul de pasăre, care-i rostul castanei în afacerea asta, de unde și în ce scop bate vîntul cel vînat, ce adăpostește catacomba în formă de «S» și multe altele. Dar asta nițel mai la vale, adică...

În numărul viitor al revistei:
«BOTUL DE CRAP»,
capitolul 5 al romanului

Ivan Patzaichin și Serghei Covaliov, cei mai buni citori (la calac în doi), împreună cu antrenorul lor. (Cele două medalii olimpice de aur elargite de ei contează ca o singură medalie).

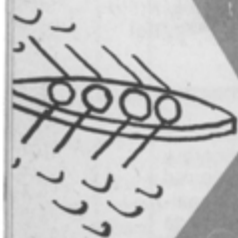
Ei cinstesc culorile patriei

Florica Viscoșoianu, fata care poate să sară asemenea caprioarelor din Carpați.

O revvedere emoționantă: mama lui Ionel Drimbă își întâmpina fiul care s-a întors din Mexic cu titlul de cel mai bun floaist al lumii.

au fost odată două fete — Viorica și Lia — și trei băieți — Ionel, Ivan și Serghei — care, încă de pe când erau de vârstă voastră, și-au pus în gând să devină Zis și făcând. Adică nu Ușor de zis, dar greu de făcut. Pentru că să devină ce și-au pus în gând, trebuia ca fiecare dintre ei să învingă nenumărate piedici și greutăți, să se ceară să învingă nenumărate piedici și greutăți, să dea dovadă de curaj și de răbdarea celor în stare să dea oțel. Ușor de zis, dar greu de făcut. Totuși nici unul dintre ei nu s-a dat înapoi. Lui Ionel i s-a cerut să învețe să minuiască sabia alături de bine, încă să învingă orice cmeșuț în cale; lui Ivan și lui Serghei — să meargă cu barca pe apă mai repede decât vântul și gîndul; Vioricăi — să sară mai repede decât sprintenele caprioare din Carpați; iar Liai — să arunce cu discul până la nori și chiar mai departe. Zis și făcând. Adică nu Ușor de zis, dar greu de făcut. Totuși nici unul dintre ei nu s-a dat înapoi. Toți au început să învețe să facă ce li s-a cerut. Zile, luni, ani înțregi au învățat și-au tot învățat: Ionel cum să minuiască sabia mai bine, Ivan și Serghei cum să minuiască sabia mai bine, iar Lia cum să arunce discul mai departe.

Zile, săptămîni, luni și ani. Și cînd s-au simțit în stare și-au aflat că merete de aur din acea țară deparțată, de peste mări și oceane, s-au copleșit și au așteptat să fie culese au pornit cu toții la drum. Și-acolo s-au luat la întrecere cu toți ceilalți băieți și fete din lume care, ca și ei, doreau să culeagă mere din pomul de aur. Și s-a pornit o luptă... O luptă aprigă, dar dreaptă, cinstită. Și-n lupta asta Ionel i-a-nvins pe toți, Ivan și Serghei au mers cu barca pe apă mai repede decât vîntul și gîndul, Viorica a sărit mai repede decât fetele din lume, iar Lia a aruncat discul așa de departe, că nici o fată nu s-a putut măsura cu ea. Iată noastre: IONEL DRIMBĂ, VIORICA VISCOȘOIANU și LIA MANOLIU, cei trei băieți și două fete care au văzut visul împlinit, au devenit Feti-Frumoși ai țării noastre. Și uite așa, trei băieți și două fete și-au văzut visul împlinit, au devenit Feti-Frumoși ai țării noastre.

CONSTANTIN DIACONU

P.S. — Sunt convins, dragi cititori, că ați înțeles bine povestea mea. Ea mi-a fost inspirată de marile succese obținute la Jocurile olimpice din Mexic de către cinci sportivi români medaliați cu aur.

Întreținut de bucuria lăzării: Inginera Lia Manoliu, mestră ementă a sportului, care în Mexic a aruncat discul mai departe decât oricare altă femeie din toată istoria olimpiadelor.

OASPETI DE ANUL NOU

DATINI ROMÂNEȘTI

Miine anul se-nnoiește,
Plugușorul se pornește...

De la maica supt-am lapte
Lapte haiducesc,
Ca să am puteri cit șapte,
Singe românesc...

«Haiducul» sună din corn, vestind
gospodarii că a sosit «banda Jianului».
Întreaga ceată, în frunte cu Anul nou și
Anul vechi, intră în casă, iar sub fereas-
tră rămâne Jianul și «potera» care-l
urmărește. Un «haiduc» izbește cu pi-
ciorul în podea și din acea clipă ograda
și casa gazdei se prefac într-o scenă de
teatru. («Jienii» se joacă în Moldova și,
mai puțin, în Dobrogea).

Hopai-ța, hopai-na.
Iaca-i calu', iacata.
Frunză verde de rogoz,
Căluțu' nostru-i frumos...

Cînd jocul «căiuților» se oprește, începe
«tîrgul» de cai între Cumpărător și Vinzător.
Dar în toiul tocmelii, între ei își viră nasul
de cîrpă Mascatul, stîrnind hazul privitori-
lor. («Căiuții» sau «Călușeii» se joacă mai
ales în Moldova și prin unele părți ale
Ardealului).

Ta, ța, ța, căpriță, ța,
Capra noastră-i cu mărgel
Cu cercei și catifele...

În fiecare colț de țară,
sînt multe asemenea obiceiuri și tradiții folclorice.

CASETA FERMECATA

20 000
DE LEGHE
PRIN ȚARĂ

de OVIDIU ZOTTA

Ilustrații: D. DOBRICĂ

De câteva zile, Ușurelu nu-și mai încape în piele de mândrie, e imposibil să mai schimbi o vorbă cu el, a ajuns prea mare! Dacă stai și te gîndești, are el nițică dreptate... De tot atîtea zile, în casa noastră și-a făcut apariția un brad de toată frumusețea, înalt, vinjos, regele brazilor, bradul de Anul nou. Și cine l-a căutat, cine l-a adus din munți? Cerbul nostru, Ușurelu, meșterul zborului, că se uita tot orașul la el cum plutea în văzduh, cu bradul cel minunat pe umăr, și cum, ocolind cu delicatețe antenele de televiziune, a coborît binișor pe balconul nostru. Pot spune că pînă și înțeleptul Mitică, cel neobișnuit de modest, a cam pălit de invidie.

Acum, tot ce se întîmplă mai important în casa noastră se întîmplă în jurul bradului. Bogdan și mama umblă cu poleială, foarfeci, globuri, luminărele, Mitică face tot felul de figurine din nuc, ghindă și castane; eu și Ușurelu, plini de omăt, alergăm după cumpărături. Bineînțeles, fiecare se consideră cel mai ocupat și strigă la ceilalți să-l lase în pace, că fără el nu se poate face nimic. Cu toate acestea bradul a fost în cele din urmă împodobit cum se cuvine. Din ce ne-a mai rămas i-am poleit lui Ușurelu coarnele, atîrnîndu-i și clopoței. Dar Mitică veghea...

În fine, am ieșit cu toții din încăpere, ne-am îmbrăcat de sărbătoare și am intrat

din nou ca și cum vedeam bradul pentru întia oară. Ne-am mirat, am făcut un în-treg tapaj, de parcă altcineva l-ar fi împodobit și ar fi pus acolo pachețelele cu daruri.

Dar o surpriză veritabilă tot am avut, și nu mică. Printre crengi, chiar în față, am zărit o cutie, un fel de casetă din lemn de nuc, împodobită cu delicate ferecături din arănt vechi.

— Ce înseamnă asta, cine a adus-o?! Eu nu, Ușurelu nu, Bogdan nu, mama nu...

— Mitică?!

Spiridușul nostru avea ochii lucioși de plăcere.

— Da, recunosc! Eu am pus-o și pînă una alta v-aș ruga să n-o atingeți.

— Mitică, fără mistere! Nu-i un dar ca oricare altul?

— E și nu e, spuse Mitică, uitîndu-se de sus la Ușurelu, așa cum se poate uita de sus cineva foarte mic la cineva foarte mare.

— Hai, Mitică, nu ne mai tine așa.

— Să mă roage și Ușurelu! Destul m-a amărit zilele astea cu îngîmfarea lui.

— Ușurelule, auzi ce-ți spune.

Aș! Ți-ai găsit cerb cu coarne poleite să se roage de un pitic.

— Ușurelule, te rugăm noi să-l rogi pe Mitică...

Așa mai merge. Ușurelu mirii:
— Fie, Mitică, te rog să vorbești... altfel e vai de tine... Dar, deocamdată, te rog. Mitică surise triumfător. Pe urmă deveni foarte serios.

— Ajunge cu gluma. Ei, ascultați-mă cu atenție. Știți desigur că eu sînt singurul spiriduș care a rezistat în epoca modernă.

Era marele orgoliu al lui Mitică de a i se recunoaște calitatea de pitic fermecat, în ciuda existenței televiziunii, a avioanelor cu reacție și a gumei de mestecat.

— Știm, Mitică.

— Și aș adăuga că e bine să nu uitați.

— Nu uităm.

— Bine. Casetă asta v-am spus că deocamdată nu trebuie s-o atingeți, e adusă de departe, de acolo unde numai eu mai pot ajunge. Pe scurt, din povești. E darul meu. Ajunge ca un copil s-o desfacă și îndată i se îndeplinește cea mai mare dorință!

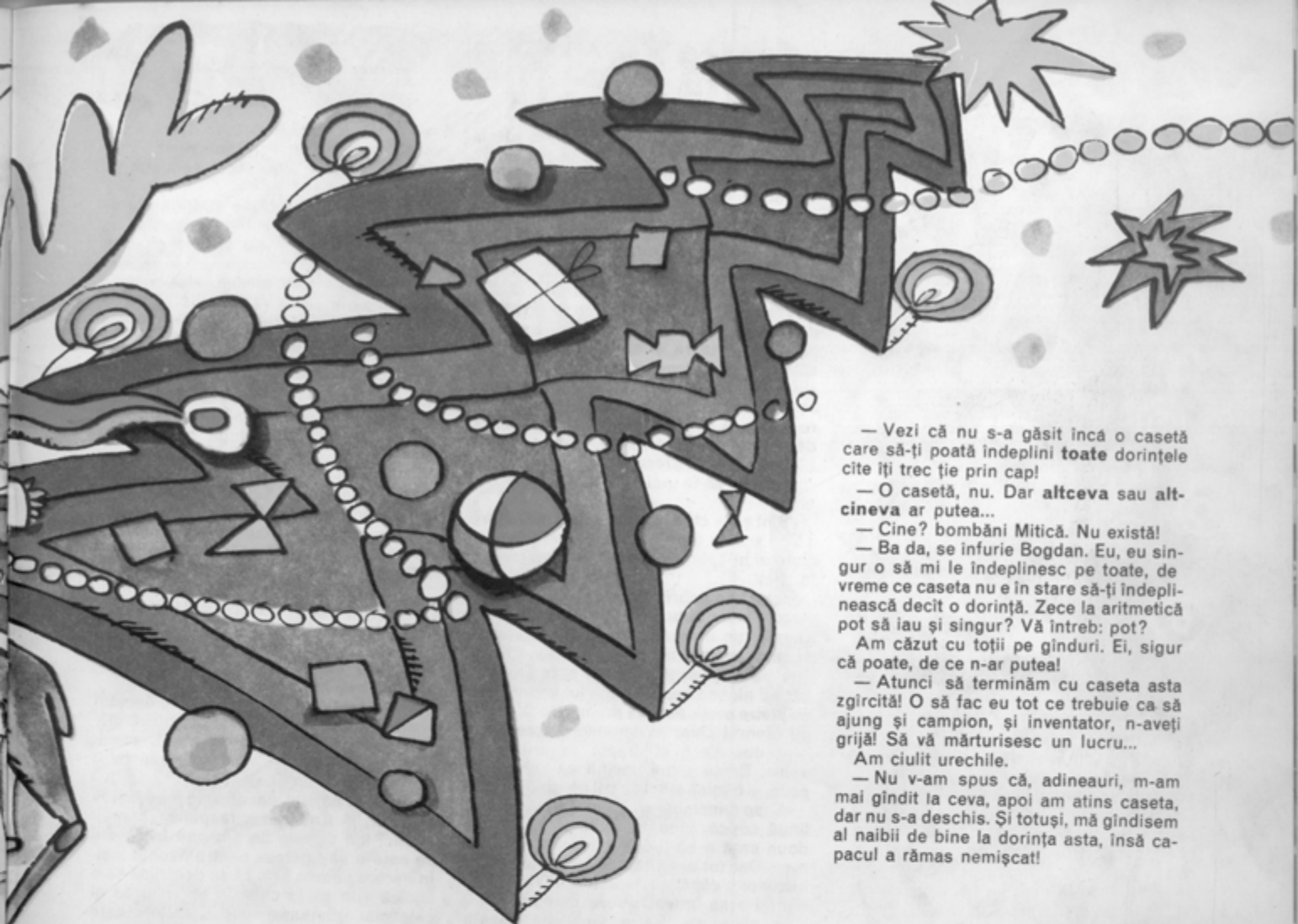
Eram năcuți. L-am îmbrățișat, l-am sărutat:

— Mitică, iartă-ne că uneori am glumit pe neaama ta. Tu ești un înțelept și singurul pitic fermecat din epoca modernă. Acum putem deschide caseta?

— Stați, ne ațrăse el atenția. Am spus: caseta poate îndeplini o singură dorință. Bogdane, te-ai gîndit bine?

— Sigur că s-a gîndit, soasei eu. Fără

nici o îndoială că dorința lui cea mai mare este să ia întotdeauna zece la aritmetică. Bogdane, gîndește-te la asta și deschide caseta!

— Nu pot... se tîngui el.

— Dar e foarte simplu: tragi zăvorul cel mic!

— Vreau să spun, nu pot să mă gîndesc la zecele ăla la aritmetică!

— Concentrează-te, strigai eu. Zece la aritmetică, ne-am înțeles?

— Da, oftă el, mă gîndesc la asta.

Atinse caseta, capacul sări... și dinăuntru apărură un armăsar alb, focos, gata înșăuat și ținînd în dinți un costum de călăreț exact pe măsura lui Bogdan.

— Ah, mă înfurai eu, asta-i zecele la aritmetică? Retrage-ți imediat gîndul de la cai și închide caseta!

Bogdan se supuse și armăsarul dispărură.

— N-ai pic de voință, îl certai eu. Uite, ce-ai zice de atenția la ore. Ție mereu îți scrie în carnet tovarășa dirigintă că nu ești atent la ore. Ce-ai zice de dorința asta: «Să fiu mereu atent la ore!»

— Cred că merge, zise Bogdan, și atinse caseta.

Dar din casetă apărură... o pereche de mînuși de box! Bogdan o trase pe mîini, și imediat crescă în înălțime, umerii i se lărgiră și mușchii i se făcură colosali! În clipa aceea, i-ar fi putut învinge pe

toți campionii lumii la un loc.

— Ah, cit ești de nesperios! I-am certat eu. Iar te-ai gîndit aiurea! Pune mînușile înapoi! O să-ți deformeze mîinile, și așa ți se scade mereu un punct pentru scrisul tău dezordonat! Exact, te poftesc să-ți dorești cel mai frumos și cel mai elegant scris!

Bogdan promise solemn că la asta se va gîndi, dar din casetă apărură o mașină ciudată, cu șenile, roți, elice și cite și mai cite. Am recunoscut-o imediat, pentru că o văzusem de nenumărate ori desenată pe toate caietele lui Bogdan, era visul lui, invenția la care mîzgălea mereu; o mașină care poate umbia pe pămînt și pe sub pămînt, pe apă și pe sub apă, în aer și în Cosmos.

— Desteptule! I-am strigat. Dar de minuit, te-ai gîndit, ai s-o poți mînuși? Nu vezi cit e de complicată? Exploratorul! Mama și acum îți mai dă uneori să mînci din mina ei!

Nava se mistui înapoi în casetă.

— Acum e timpul să-ți pui totuși și ceva serios în gînd. Dar înții să-mi spui și mie.

Bogdan oftă:

— Nu. Cred că n-o să facem nimic. Nu înțelegi? Caseta îți îndeplinește numai o singură dorință, iar eu am o mulțime, ca să nu mai vorbesc de cele pe care mi le tot aminteste tata!

— Vezi că nu s-a găsit încă o casetă care să-ți poată îndeplini toate dorințele cite îți trec ție prin cap!

— O casetă, nu. Dar altceva sau altcineva ar putea...

— Cine? bombăni Mitică. Nu există!

— Ba da, se infurie Bogdan. Eu, eu singur o să mi le îndeplinesc pe toate, de vreme ce caseta nu e în stare să-ți îndeplinească decît o dorință. Zece la aritmetică pot să iau și singur? Vă întreb: pot?

Am căzut cu toții pe gînduri. Ei, sigur că poate, de ce n-ar putea!

— Atunci să terminăm cu caseta asta zgîrcită! O să fac eu tot ce trebuie ca să ajung și campion, și inventator, n-aveți grijă! Să vă mărturisesc un lucru...

Am ciuit urechile.

— Nu v-am spus că, adineauri, m-am mai gîndit la ceva, apoi am atins caseta, dar nu s-a deschis. Și totuși, mă gîndisem al naibii de bine la dorința asta, însă capacul a rămas nemișcat!

— Imposibil! se tulbură Mitică. Ce dorință era?

— Simplă: să ajung un om deosebit.

— Ah, ahi! roși Mitică. Dacă asta ți-a fost dorința, desigur, trebuie să recunosc, nici o casetă vrăjită nu o poate îndeplini, în afară de omul însuși.

Ușurelu bombăni:

— Se putea să nu tragi tu o morală?

Dar în realitate nimeni nu era supărat pe Mitică. Am umplut caseta cu bomboane și le-am mîncat în cinstea reușitei lui Bogdan și, deși observăram că pe fundul cutiei fermecate scria «Stas 00431—1968, coop. Arta populară», n-am găsit necesar să facem haz de asta.

«Eu i-am dezlegat», auzi Bănică, și nu știu cine vorbește. «Tocănel, zise el, amenințător, o să te înhaț de urechi și-o să te bat în cuie pe creasta casei».

«Stăpine, tu ești puternic, poți să-mi arunci și-un fâraș de jar pe spinare, dar glasul vine de pe sală». Bănică desfăcu un colț al perdelei. La două palme sub streășina casei se zbătea, atârnat cu botul de sfoara pentru rufe, un crap de jumătate de metru, îmbrăcat în solzi aurii, ca niște zale strălucitoare, și avind înfipte în buză și în spinare opt ancore de undiță. «Bănică, zise crapul, și undițele sunau ca niște cercei, mor, bunică-tu m-a scos din Dunăre cu plasa și-o să mă incele într-o baltă de usturoi. Aruncă-mă-napoi în apă și-o să-ți dăruiesc o stea».

«Nu poți să te urci pină la ele», zise Bănică.

«Sint șase stele care-au intrat în Dunăre să se scalde și le-a prins inghețul acolo. Suie-te în spinarea mea și te duc imediat la ele».

Bănică se îmbracă (luă și-un briceag ca să nu-l atace știucile în cursa cărora aruncase el un bolovan de var astă toamnă), scoase peștele de pe sfoară, se sui călare pe el și peștele zbură spre Dunăre, bătând ninsoarea cu aripile lui împodobite cu pietre prețioase. La prima copcă, tăiată cu toporul chiar în dimineața aceea, Bănică descălecă și crapul se aruncă în adânc. Bătea vintul, făcând să zăpădească, și Bănică simți cum îl pătrunde frigul.

«Crap mincinos, strigă el, ingenunchind lângă copcă, cind te-o prinde bunicul a doua oară o să-ți spintec burta cu mina mea. Dar tot am să te pedepesc. Am în buzunar o căpățină de usturoi. O arunc în apă și-o să inebuniți de mirosul ei».

În clipa aia, patru limbi de flacără țîșniră din copcă și începură să salte împrejurul lui. Lungi și subțiri ca niște săbii, flăcările-l încălzeau miinile și obrazii. La un minut după ele, apăru în buza gheții botul crapului.

«Iartă-mă, Bănică, cum am ajuns în apă, de fericire am început să mă zbengui, să mă dau peste cap și tu ai crezut că te-am uitat. Privește, spuse el, ăștia sint nepoții mei» — și îi arătă citeva sute de peștișori care săltară în coadă pe marginea copcii.

Erau mici, ca niște frunze de dafin, și se holbau la băiat cu ochii lor vineți.

«Dă-mi și mie vreo zece, să-i pun în tîgaie».

Auzindu-l, peștișorii se azvirliră îngroziți spre fundul Dunării.

«Văd că nici unul nu știe de glumă», zise băiatul.

«Vreau să-ți dau steaua, zise crapul. Înghețul a prins-o la Vadul cailor. Eu o să merg pe dedesubt, tu pe gheață. Gheața e ca sticla și-ai să mă vezi».

«Bun», zise Bănică, și se repezi în tocuri pe gheața groasă. De sub potcoavele cizmelor lui zburau în buclă ondulată mii de tîndări albastre. Crapul, pe dedesubt, înota voinicește, avind la stînga patru țipari (trei dintre ei se mișcau mlădios — erau femei, desigur —, al patrulea da buzna ca un castravete) și la dreapta patru somni care înaintau făcînd tîmbe, ca și cum încercau să-și innoade trupurile. Sus, prin ninsoare, Bănică scăpăra din pîngele și flăcările-l luminau drumul.

În Vadul cailor, unde mirosea a minji tineri, alaiul peștilor se opri și Bănică văzu șase stele îngropate în gheață. Crapul intră cu capul între ele și spuse:

«Stelele fac parte din coroana mea. Ia-o pe cea mai frumoasă».

«P-asta», zise Bănică și arătă cu degetul o stea verde. «Aia nu-i stea adevărată. E o stea de mare. Tot un pește, adică. Ia-o p-aia de-alături, care seamănă cu o măciulie de nuc. O vrei?»

«Da, zise băiatul, dar cit timp mi-o lași?»

«Pînă la Anul nou, răspunse crapul. Atunci imi trebuie ca s-o pun în bradul pe care-o să-l gătesc pentru nepoții mei. În fiecare noapte ea o să se deschidă ca o scoică și-o să te culci în ea. Și-o să ai cele mai frumoase vise. E steaua care strălucește cel mai tare».

«Dă-mi-o, zise Bănică, numai că nu știu unde s-o ascund în timpul zilei!»

Cele patru flăcări înconjurară steaua și se afundară în gheață, sfîrșind. Se iscă o copcă rotundă, ca un cuib de rîndunică. Steaua plutea în mijloc. Bănică o luă în palmă. Era ușoară și netedă la pipăit. Dunărea și cîmpia nu se mai zăreau în ninsoare.

«Deschide-te», ceru Bănică și steaua luă forma unei inimi și se desfăcu. Pe dedesubt era căptușită cu catifea și cu oglinzi și-n mijlocul ei era un pat din puf de lebădă, cu perne umplute cu busuioac. El se așeză acolo și-și scoase cizmele. În pereții de sidef se porni un cîntec subțire, dulce, pierdut, un foșnet de stof și de ape.

«Du-mă acasă!» zise Bănică și steaua se închise cu opt cîrlige de aur și argint, urcă în văzduhul clătinat de ninsoare și coborî în odaia tapetată cu trandafiri imbobociți și crizanteme.

Dimineața, bunicul, zărand o bucată de șorici, îi spuse lui Bănică:

— Lui Tocănel al tău i-a apărut o stea în frunte.

— Nu e a lui, răspunse Bănică. E a mea. I-am lipit-o pe frunte, fiindcă n-aveam unde s-o țin.

— E o stea fermecată? întrebă bunicul.

— Da, răspunse Bănică. Ea mă slujește pe mine.

Fănuș NEAGU

**CÎND VINE MOȘ GERILĂ, NU FACETI
IMPRUDENȚĂ SĂ-L TRAGETI DE BARBĂ.
S-AR PUTEA SĂ FIE ADEVĂRATĂ...**

● Nu-i lăsați pe colegi să vă sufle:
s-ar putea ca tocmai atunci să aprindeți
luminările în pom.

● Dacă la masa de revelion vă vine
somm, cereți știucă...

RAVAȘE

ESTI FOTBALIST NEÎNTRECUT,
MAI IERI, PE STRADĂ CUM TRECEAM,
TE-AM ADMIRAT...
C-UN JÎNGUR S_UT
AI ȘI BĂGAT
UN GOL ÎN OGAM.

CÎND MI IEȘE-N DORIM O FATĂ
DE CLARU RĂZBOI ÎNDRĂ:;
CU-N BALINT CÎND MI DE-A FĂC
SCOTI BATTISTA ȘI CERU ÎNCE.

TE SÎMȚI ATÎT DE BÎNE-N CLASĂ
ȘI C_ ATÎTA POFTĂ-NVEȚI
ÎNEȘT CU ÎNIMA BOIOASĂ,
TE-AI HOTĂRÎT S-O MAI
REPEȚI.

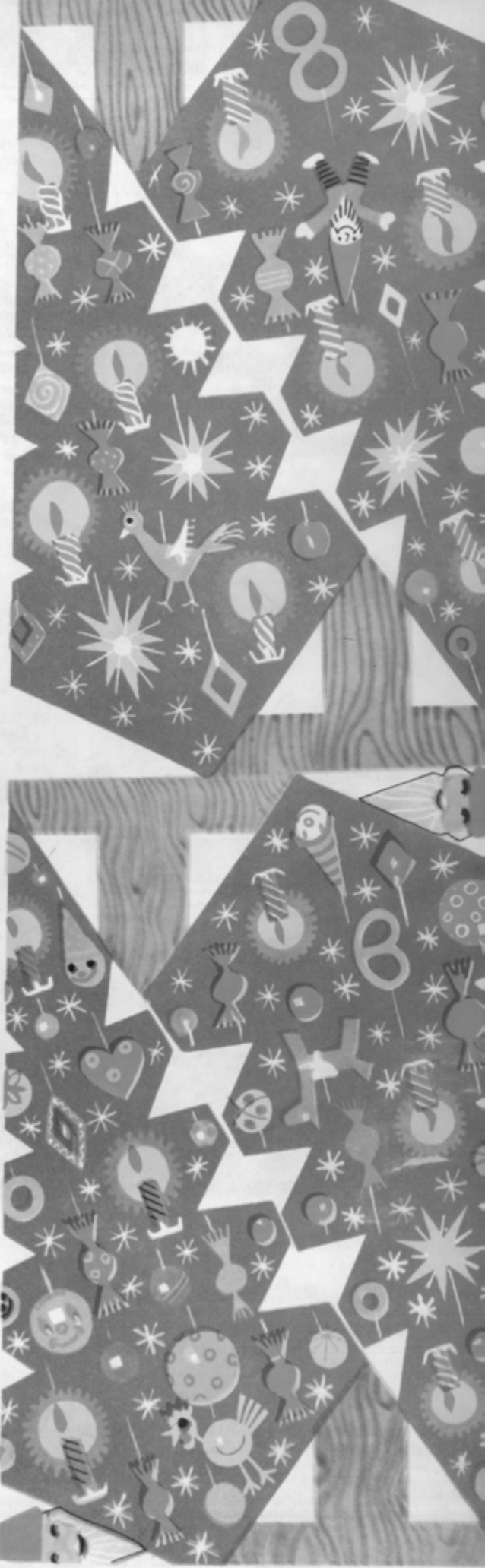
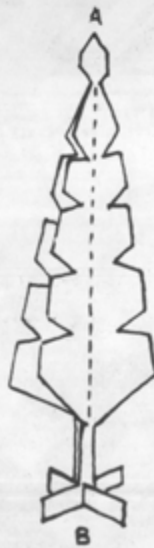
DOUĂ
fatuuri vesele

Desen: POMILIU DUMITRESCU

Podoabe pentru pomul de iarnă

Decupați cele 4 fețe ale bradului, precum
și T-urile ce vor alcătui postamentul (vezi
desenul alăturat).

După aceasta, lipiți T-urile în partea de
jos a fiecărei fețe (partea ascuțită a T-ului
va acoperi partea ascuțită de jos a bra-
dului). O dată operația terminată, îndoiți
fiecare parte a fețelor de-a lungul liniei
A—B (cu T cu tot) la 45°, lipindu-le apoi
spate la spate. Procedați la fel și cu chi-
purile celor doi «Moș Gerilă», fără a
uita să așezați între ele un ac de gălălie,
pentru a-l înfige în virful brăduțului, cînd
acesta va fi gata...

PRUDENȚĂ! VIX-II NU TREBUIE SĂ AFLE CĂ SÎNTEM PE URMELE LOR.

CÎRR! ALARMĂ! FIX-II AU DEBARCAT PE INSULĂ.

CORABIE N-AȚI FOST ÎN STARE SĂ FACEȚI. DAR NU DE-GEABA AȚI TĂIAT ATÎȚIA BUȘTENI.

ÎNAPOI! TUNURILE NOASTRE SÎNT GATA DE ATAC... UN, DOI, TREI, FOC!

EI, DRĂCIE! UITE C-AU LUAT FOC DE-ADEVĂRATELEA.

SCRUMUL S-A ALES DE «ARTILERIA» VIX-ILOR. ACUM E RÎNDUL NOSTRU SĂ NE JUCĂM PUȚIN CU TUNUL. FUGA PE VASI!

HA, HA, HAI ȘI CE S-AR FI ÎNȚÎPLAT DACĂ TRĂ-GEAM CU GHIULELE ȘI NU CU GHEMOTOACE DE CÎRPĂ?

NICI O GRIJĂ, NU VĂ FACEM TĂITEI. NU DE ALTA, DAR PREA S-AR TERMINA REPEDE POVESTEA NOASTRĂ. PERIPEȚILE CONTINUĂ.

O CĂLĂTORIE
NEOBIȘNUTĂ

DE CÎTVA TIMP, DEASUPRA
CARTIERULUI ÎN CARE LOCUIAU
BITĂ ȘI TODIȚĂ, DESEORI APĂREA
O FURIE ZBURĂTOARE. CEI
DOI PRIETENI SE OBIȘNUISERĂ
CU PREZENȚA EI. NU ȘTIAU ÎNSĂ
CUM SĂ IA LEGATURA CU FIIN-
ȚELE EXTRATERESTRE PE CARE
LE NUMEAU CU PRIETENIE
«MUS», DE LA CUVÎNTUL MUSA-
FIR.

MUS-a-Fir de ne

PLANETA ALBASTRĂ.

SCENARIUL: RODICA TOTI DESENE: ADRIAN ANDRONIC

CAPITANUL LUI MIHAI-VODA VITEAZUL

REZUMAT: DATORITĂ IȘTEȚIMII ȘI VITEJIEI LUI IONIȚĂ UDREA ȘI A PRIETENULUI SĂU POPA STOICA, BOIERUL HOSSU ȘI JUPÎNITA RUXANDRA SÎNT DOVEDITI UNELTITORI ÎMPOTRIVA BANULUI MIHAI, CA OAMENI AI LUI ALEXANDRU VODĂ CEL RĂU. DOVADA VINOVĂȚIEI LOR ESTE FAPTUL CĂ AU FURAT SCRISOAREA LUI STROE BUZESCU PRIN CARE ACESTA ÎL VESTEA PE BANUL CRAIOVEI SĂ FUGĂ DIN CETATE. CĂCI ALEXANDRU VODĂ VREA SĂ-L PIARDĂ, PENTRU A AVEA DIN NOU SCRISOAREA BUZESCULUI, IONIȚĂ ȘI POPA STOICA PĂTRUND ÎN TOIUL NOPȚII ÎN CASA BOIERULUI HOSSU.

Scenariu: PETRE LUSCALOV

Desene: ALBIN STĂNESCU

1 — Iată scrisoarea pe care o cauți! E tatăl meu! Cruță-l, viteazule cavaler!

2 — Îi iert pentru frumusețea ta, domniță... Pe curînd!

3. — Scrisoarea... Scrisoarea, măria ta!

4 — Adevăr grăit-au acești oameni... Alexandru vrea să mă piarză... Oștile lui vin spre Craiova! Trebuie să plecăm! Pregătiți cai! Plecăm în Ardeal!

5 Dar căpeteniile lui Alexandru sînt pe urmele fugarilor.
— E Banul Mihai! Atacați-l!

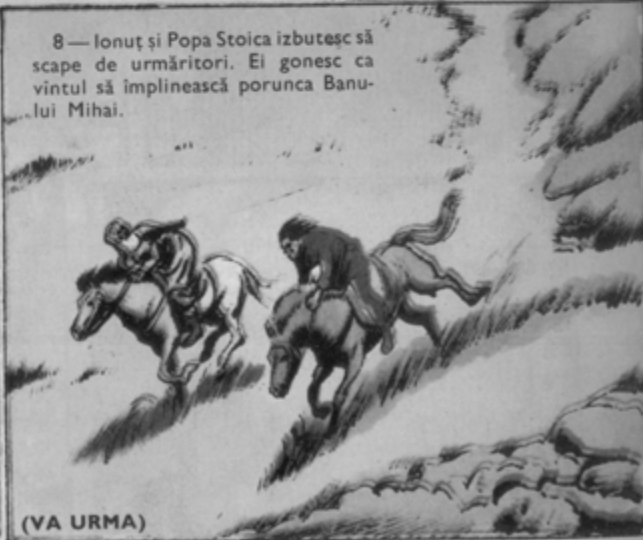
6 — Îndrăznești să ataci pe Banul Craiovei?! Tîne, mișelule!

7 — Cavalerie Udrea! Aleargă la Stroe Buzescu și dă-i de știre că Alexandru m-a prins!
— Am înțeles, măria ta!

8 — Ioniță și Popa Stoica izbutesc să scape de urmăritori. Ei gonesc ca vîntul să împlinescă porunca Banului Mihai.

(VA URMA)